

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

УДК 340

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2022.4.1>

О. В. Пасечник

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри міжнародного та європейського права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ ВИМІР СУЧАСНИХ ФОРМ СОЦІАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ: НАЦІОНАЛЬНИЙ ТА МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТИ

Життя сучасної людини як біосоціальної істоти пов'язане із спілкуванням з іншими людьми. В процесі пошуку відповіді на питання про витoki покоління метамодерну, вважаємо, що саме сучасна комунікація, способи її здійснення та регламентації, є одним з ключових елементів його формування. Комунікація, у поєднанні із технологічними процесами, стали рушійною силою соціальних трансформацій сучасного світу.

На сьогодні право людини на соціальні комунікації та на спілкування із собі подібними є невід'ємною складовою цивілізованого життя. Як на міжнародному, так і на національному рівні, є нормативні приписи, якими регламентовано окремі, пов'язані із комунікацією права і свободи.

Слід зазначити, що тенденція до розгляду комунікаційних проблем у контексті глобалізації, свідчить про поступове розширення взаємозв'язків між суспільством. Не викликає сумніву, що соціальні комунікації у сучасний період проходять процес суттєвої трансформації під впливом інформаційно-комунікативних технологій.

У рамках загального процесу демократичних перетворень відбувається формування нових соціально-економічних відносин, продовжуються вживатись заходи щодо формування громадянського суспільства та правової держави, вдосконалюються механізми ефективного правового регулювання, забезпечення законності та правопорядку. Всі ці зміни дозволяють виділяти новий рівень соціальної ролі людини, так звану, людину покоління метамодерну. Це не є характеристикою всього суспільства, це лише окремий прошарок, але такий, якій відображає ціннісне наповнення носіїв метамодерністської ментальності.

Розбудова нового світу, світу нових можливостей, світу знань та умінь, потребує значних зусиль, які мають бути засновані на засадах добра, справедливості, свободи, поваги до людської гідності та віри у природні права людини. Генеза права проходить у напрямку затвердження та створення умов для належної реалізацій і захисту прав і свобод. Кожен історичний етап існування людства продукує нові виклики, але ми завжди знаходимо адекватні відповіді і створюємо належні механізми втілення їх у життя.

Людина епохи метамодерну, озброєна технологічним арсеналом, маюча віру у право, здатна подолати проблемні та негативні аспекти на шляху свого розвитку та розбудови комфортних умов співіснування у сучасному соціумі.

Ключові слова: аутсорсинг, глобалізація, інформаційні технології, право на комунікацію, метамодерн, правова культура, правова регламентація, соціальна комунікація, сучасне право, фріланс.

Актуальність. В процесі пошуку відповіді на питання про витоки покоління метамодерну, вважаємо, що саме сучасна комунікація, способи її здійснення та регламентації, є одним з ключових елементів його формування. Комунікація, у поєднанні із технологічними процесами, стали рушійною силою соціальних трансформацій сучасного світу.

На сьогодні право людини на соціальні комунікації та на спілкування із собі подібними є невід'ємною складовою цивілізованого життя. Як на міжнародному, так і на національному рівні, є нормативні приписи, якими регламентовано окремі, пов'язані із комунікацією права і свободи.

Мета. Загальнотеоретичне дослідження правового виміру сучасних форм соціальної комунікації: національний та міжнародний аспекти.

Основний зміст. Так, аналізуючи під зазначеним кутом правову систему України, ми можемо стверджувати, що це одне із природних прав людини, яке знайшло своє закріплення у Конституції України. До положень Основного Закону, які конституювали це право, можемо віднести ряд його статей. Перш за все, звернемо увагу на статтю 34 Конституції України, яка гарантує кожному право на свободу думки і слова, на вираження своїх поглядів і переконань, а також право вільно збирати, зберігати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб на свій вибір [4].

Очевидно, що це одне із основоположних прав, яке гарантує можливість соціальної комунікації особи, а також корелюється із правами на свободу літературної, художньої, наукової і технічної творчості. Таким чином закладається конституційно-правова основа для функціонування засобів масової комунікації (засобів масової інформації), свободи преси, телебачення, радіо та свободи використання інтернет.

Соціальні комунікації є формою демократичного функціонування громадянського суспільства, участі громадян у здійсненні влади, оскільки вони мають не тільки опосередкований характер, але й передбачають участь людини у функціонуванні інститутів громадянського суспільства й держави опосередковано.

Правове регулювання реалізації свобод людини і громадянина, пов'язаних із соціальними комунікаціями, здійснюється через систему відповідного законодавства та діяльність відповідних органів державної влади і місцевого самоврядування, захищається судом.

Аналізуючи міжнародно-правовий рівень, слід зазначити, що міжнародно-правові акти містять чіткі посилання на Загальну декларацію прав людини (ЗДПЛ) та, зокрема, на свободу вираження поглядів. Зокрема, Женевська декларація принципів 2003 року ще раз підтверджує положення статті 19 ЗДПЛ щодо свободи поглядів і їх вираження та, зокрема, про свободу преси та інформації, а також незалежності, плюралізму та розмаїття ЗМІ як основи інформаційного суспільства [12].

Туніське зобов'язання 2005 року ще раз підтверджує значення пунктів 4 та 55 Женевської декларації принципів та, крім того, закріплює таку вимогу: «свобода слова і вільний потік інформації, ідей і знань мають істотне значення для інформаційного суспільства і сприяють розвитку» [18].

Стрімкий розвиток та імплементація технологічних досягнень у соціальну сферу, зумовило необхідність відповідного правового реагування на зазначені процеси. Європейське співтовариство достатньо активно регламентує права на комунікацію із використанням сучасних інформаційних технологій. Так, у травні 2003 року Рада Європи ухвалила Декларацію про свободу спілкування в Інтернеті, у якій ще раз підтвердила право на свободу вираження поглядів та вільний потік інформації в Інтернеті [13].

На загальноєвропейському рівні найбільш важливим документом є прийнятий 4 грудня 2018 року Радою ЄС Європейський Кодекс електронних комунікацій [1].

Становлення єдиного взаємозалежного й взаємопроникного світу супроводжується трансформацією традиційних національно-державних форм людського буття й формуванням нової його якості, сутнісною характеристикою якої є загальність.

Глобалізація комунікацій відображає потребу ствердження пріоритету загальнолюдських цінностей. Сучасні аналітики

дедалі більше уваги звертають на те, що для забезпечення довгострокової глобальної безпеки і сталого розвитку засобами політики важливим є розуміння механізмів функціонування світу глобальної політики, в якому істотне значення відіграють характер діючої політичної культури й політичної свідомості [16, р. 355–356].

Динамічність процедур встановлення міжособистісної комунікації стимулює перегляд сталих культурних цінностей.

Сьогодні у мікрополітиці стверджується антропологічний підхід, який акцентує увагу не на статичних аспектах культури (цінності, норми, паттерни поведінки), а на її динамічних аспектах (семіотичні практики вироблення змістів, значень і відповідних їм символів) [19, р. 713–714].

Зазначена «динаміка», багато в чому заснована на технологічному розвитку останніх десятиліть. Сучасне суспільство відрізняється стрімким розвитком комп'ютерних інформаційних технологій і систем телекомунікацій. За останні роки в цій області відбувся якісний стрибок, який максимально проявився в процесі формування і функціонування Інтернету, що перестав бути просто системою зберігання і передачі надвеликих обсягів інформації. Він став новим прошарком нашої повсякденної реальності і сферою життєдіяльності величезної кількості людей. У результаті в користувачів комп'ютерних мереж, які проводять значну частину життєвого часу у віртуальному просторі, виникають нові інтереси, мотиви, цілі, а також форми психологічної та соціальної активності, безпосередньо пов'язані з цим новим простором [2].

Середовище мережі Інтернет має багатокomпонентну структуру, яка виступає важливим фактором формування інформаційної моделі суспільного устрою, соціальних, економічних, юридичних компонентів, які забезпечують існування, формування та діяльність індивідуальних і групових користувачів, що становлять аудиторію інтернету.

Інформаційне суспільство – суспільство, у якому більшість працюючих зайняті виробництвом, зберіганням, переробкою і реалізацією інформації, особливо вищої її форми – знань. Саме з інформаційним сус-

пільством пов'язують майбутнє своїх країн багато прогресивних керівників [5].

Інтернет став новим виміром нашої повсякденної реальності і сферою життєдіяльності величезної кількості людей. У результаті в користувачів комп'ютерних мереж, які проводять значну частину життєвого часу у віртуальному просторі, виникають нові інтереси, мотиви, цілі, а також форми психологічної та соціальної активності, безпосередньо пов'язані з цим новим простором.

Але, стрімка трансформація соціальних комунікацій і свідомості людини та суспільства під впливом інформаційних технологій має й суттєві негативні аспекти. Трапляється, що мозок сучасної людини, користувача мережею й іншими надсучасними інформаційними технологіями, перестає, у традиційному розумінні, «слухатися» саму людину.

Так, відомий письменник Н. Карра зазначає, що: «останнім часом у мене з'явилося незатишне відчуття, що хтось чи щось копається в моєму мозку, перерозподіляючи нейронні схеми й перепрограмуючи мою пам'ять. Розум мене не покидає, наскільки я можу судити, але він змінюється. Я вже не думаю так, як думав раніше. Особливо помітно це відчувається під час читання. Раніше я легко занурювався в книгу або велику статтю. Мозок захоплювався розповіддю або аргументацією, і я годинами блукав довгими стежинами прози. Тепер таке трапляється рідко, після двох-трьох сторінок увага починає розсіюватися, з'являється якась метушливість, я втрачаю нитку, починаю шукати, чим би ще зайнятися. Мені постійно доводиться підтягати свій неслухняний мозок назад до тексту. Глибоке читання, яке раніше відбувалося цілком природно, перетворилося на боротьбу» [11].

Хоча, можливо, чогось над страшного не відбувається. Це закономірні процеси еволюції та безперервного розвитку соціуму. Просто змінюються моделі, форми та методи оперування із інформацією та організації соціальної комунікації, результатами таких змін, на нашу думку, став тісний зв'язок людини із мережею Інтернет.

У даний час інтернет переживає період підйому, багато в чому завдяки активній підтримці з боку урядів європейських країн

і США. Щорічно в США виділяється близько 1–2 мільярдів доларів на створення нової мережевої інфраструктури [2].

Інтернет є принципово новим засобом комунікацій, що відрізняються високою швидкістю обміну інформацією. У зв'язку з цим виникає новий рівень відносин людини і комп'ютера, людини і людини за допомогою комп'ютера. Одна з найважливіших функцій інтернету – це спілкування людей в онлайн режимі. Онлайн режим комунікацій має свої особливості: це не епістолярний жанр, але і не реальний розмова. Це принципово новий вид спілкування.

Зазначені процеси призводять до заміни соціально-ієрархічних орієнтирів ментальними. Це, в свою чергу призводить до створення певних субкультур, соціальних груп людей, об'єднаних спільними інтересами (а часом – і цілями), поведінковими нормами (встановленими для кожного конкретного випадку в залежності від рівня спілкування та інших його чинників), а також наявністю стійкої структури взаємодії всередині даної групи.

В таких групах є спільність статусу і рольових приписів, тому що в даному випадку можна констатувати народження нового прошарку суспільства зі своїми законами, нормами, правилами, звичаями, ієрархією, цілями і інтересами. Ця нова реальність в корені відрізняється від тієї, яка могла б бути створена тими ж людьми в «реальної реальності» [10].

Певним чином розвиваючи зазначені питання, розглянемо окремі аспекти, які засновується на інтернет технологіях та, на нашу думку, яскраво характеризують особливості соціальної комунікації у сучасний період, виступаючи засадами формування нового соціального прошарку.

Першим аспектом є зміна характеру можливостей організації трудових відносин. Тут, на перший план виходять процеси аутсорсингу та фрілансу. Слід зазначити, що ні в економічній, а тим більше ні в юридичній літературі немає єдиного розуміння цих понять. Дослівний переклад з англійської (outsourcing) означає вилучення із джерела.

В тлумачному словнику містяться таке визначення, як – передача компанією

для виконання певних функцій стороннім підрядникам, що спеціалізуються в цій сфері; найбільш поширеними видами аутсорсингу є аутсорсинг інформаційних технологій, зокрема робіт по створенню та супроводу програмних продуктів, бухгалтерський аутсорсинг, юридичний, кадровий, маркетинг, реклама, прибирання приміщень, аутсорсинг експлуатації об'єктів та ін.; інакше кажучи, аутсорсинг – це виконання сторонньою організацією певних завдань або деяких бізнес-процесів, що зазвичай не є профільними для бізнесу компанії, але в той же час є необхідними для повноцінного функціонування бізнесу; це спосіб оптимізації діяльності підприємств за рахунок зосередження зусиль на основному предметі діяльності і передачі непрофільних функцій і корпоративних ролей зовнішнім спеціалізованим компаніям; різновид кооперування [7].

Д. Хейвуд зазначає, що аутсорсинг – це передача внутрішнього підрозділу підприємства та усіх пов'язаних із ним активів організації постачальнику послуг, який пропонує надавати відповідну послугу впродовж конкретного проміжку у часі за конкретну плату [17, р. 28].

У літературі також можна зустріти такі розуміння, як кооперація, використання тимчасового працівника без укладання з ним трудової угоди при опосередкуванні спеціалізованим агентством, одна з концепцій управління, відмова від автономного бізнес-процесу і придбання послуг щодо виконання цього бізнес-процесу сторонньою організацією, методика формування додаткових структур господарської діяльності тощо.

На нашу думку, під аутсорсингом слід розуміти форму договірних відносин між замовником та аутсорсером, предметом яких виступає передача для виконання на платній основі, окремих функцій або завдань, з метою оптимізації витрат, а також підвищення якості кінцевого результату.

Активний розвиток інтернет технологій призвів до виникнення такого явища як фріланс. Термін «freelance» утворений від двох англійських слів: «free» – вільний і «lance» – піка, спис. Так у середні віки іменували «вільних списоносців» або

вільнонаймачів, які самі обирали, кому служити. Найчастіше за певну плату їх наймали на невеликий термін, наприклад, на час військового походу, облоги фортеці або захисту торговельного каравану [9].

Фрілансерами називають спеціалістів, які виконують свою роботу без укладання довгострокового договору із роботодавцем (позаштатний працівник). Фрілансерами вважають і співробітників, запрошених до компанії для виконання певного завдання (проекту) за системою аутстафінгу (виведення співробітника за штат однієї компанії та оформлення його до штату компанії-провайдера, при цьому він продовжує працювати на колишньому місці та виконувати свої колишні обов'язки).

Фрілансери жартують, що віддалена робота – це коли по її закінченні ти можеш встати з-за комп'ютера, сходити в туалет, зробити собі чай і сісти назад за комп'ютер, щоб розслабитися після робочого дня. Безперешкодна можливість спілкування призводить до переміщення акценту уваги в віртуальність, але коштом зменшення взаємодії в реальному світі. Навіть традиційні способи спілкування в сім'ях збідніли. Вечорами рідні не спілкуються за вечерею, тому що у кожного є гаджет зі своїми іграми і відеороликами для перегляду. Фрагментація сімей – негативний наслідок доступності технологій особистої розваги. Хлопчик, який навчив своїх батьків, бабусю і дідуся користуватися інтернетом, відчуває себе сиротою [10].

По суті, аутсорсинг та фриланс призводять до зміни традиційних моделей організації праці – від класичної роботи за встановленим режимом, до індивідуально визначених завдань до виконання у будь-якому зручному місці, у оговорений термін (по суті, ненормованість організації праці).

Однак, постійне занурення у інтернет мережу має й негативні прояви, одним з яких є цифрова оніоманія.

Цифрова оніоманія ймовірно один із видів оніоманії, що перекладається з давньогрецької як оніос – «для продажі» та манія – «безумство» [15].

У науковому та побутовому і маркетинговому вжитку під оніоманією розуміють нав'язливе постійне бажання здійснювати покупки у великих кількостях, «шопо-

голізм» що виходить за межі розумного навіть під загрозою стресу та погіршення самопочуття [14, с. 14–18]. У соціології таку форму поведінки називають підвищом девіантної поведінки.

Не викликає сумніву, що соціальні комунікації у сучасний період проходять процес суттєвої трансформації під впливом інформаційно-комунікативних технологій. У рамках загального процесу демократичних перетворень відбувається формування нових соціально-економічних відносин, продовжуються вживатись заходи щодо формування громадянського суспільства та правової держави, вдосконалюються механізми ефективного правового регулювання, забезпечення законності та правопорядку.

І всі ці зміни дозволяють нам виділяти новий рівень соціальної ролі людини, так звану, людину покоління метамодерну. Це не є характеристикою всього суспільства, це лише окремий прошарок, але такий, якій відображає ціннісне наповнення носіїв метамодерністської ментальності.

До ознак нової соціальної ролі людини метамодерну можна віднести наступні: носій високотехнологічних знань; має доступ до величезного обсягу інформації, вміє нею користуватися; занурення у інтернет комунікації; індивідуалізованість – за архітектурою світу сучасних комунікацій, спільне замінюється множиною індивідуального; ізолюваність – прийняття моделей соціального дистанціювання як необхідних компонентів безпеки; зміна традиційних моделей організації праці – від класичної роботи за встановленим режимом, до індивідуально визначених завдань до виконання у будь-якому зручному місці, у оговорений термін (ненормованість організації праці, фриланс, аутсорсинг та ін.); зміна ціннісних орієнтирів (інформація та комунікація, стають системоутворюючими факторами. Дані процеси максимізуються у формуванні нової, псевдорелігійної течії – датаїзмі, згідно із догматикою якої, інформацією є все, а все – це різновид існування інформації).

На думку Ю. Н. Харрарі, революційно-близнюки в інформаційних і біотехнологіях можуть реструктурувати не просто

економіку і суспільство, а й самі наші тіла і розум. Ці зміни принесуть нам контроль над світом всередині нас і дадуть змогу проектувати й продукувати наше життя [8, с. 38].

З подібними твердженнями можна погодитися, бо вони відображають реальну картину змін та модернізацій, які чекають на суспільство у найближчому майбутньому.

Що ж може стати стабілізуючим фактором розвитку? На нашу думку, відповіддю на зазначене питання є – правова культура. Саме правова культура повинна зайняти головну роль у розбудові сучасного суспільства, бо вона тісно пов'язана із формуванням правосвідомості громадян, новим баченням держави як демократичної, суверенної та незалежної, усвідомленням взаємозв'язку права і закону, з визнанням пріоритетного місця ролі людини і громадянина в цивільно-правових і державно-правових відносинах. Правова культура є одним із головних чинників демократизації суспільства, що характеризує правосвідомість та поведінку людини з огляду на рівень і зміст її правового виховання, соціальної активності, юридичної підготовки та загальноосвітнього рівня.

При цьому, слід враховувати, що сучасні національні правові культури не можуть існувати у ізоляції. З цього приводу, С. М. Скуріхін вказує, що наприкінці ХХ – початку ХХІ століття визнання самоцінності будь-якої існуючої на Землі культури та необхідності збереження локальних культур, захист від глобальної культурної агресії вимагає нових видів культурної взаємодії. Найбільш перспективним представляється діалог між існуючими культурами з його іманентною установкою на партнерство, з метою забезпечення світоустрою та культурної стабільності [6, с. 301].

Культурне розмаїття, яке формується в умовах демократії, терпимості, соціальної справедливості й взаємної поваги між народами та культурами, є необхідним для забезпечення миру й безпеки на місцевому, національному та міжнародному рівнях. Воно створює багатий і різноманітний світ, який розширює діапазон вибору та сприяє людським можливостям і цінностям, будучи, отже, рушійною силою сталого розвитку для громад, народів та націй [3].

Ефективний діалог правових культур, заснований на високому рівні правової культури всіх його учасників, вбачається дієвим механізмом подолання кризових ситуацій сучасного світу.

Висновки. Розбудова нового світу, світу нових можливостей, світу знань та умінь, потребує значних зусиль, які мають бути засновані на засадах добра, справедливості, свободи, поваги до людської гідності та віри у природні права людини. Генеза права проходить у напрямку затвердження та створення умов для належної реалізації і захисту прав і свобод. Кожен історичний етап існування людства продукує нові виклики, але ми завжди знаходимо адекватні відповіді і створюємо належні механізми втілення їх у життя.

Людина епохи метамодерну, озброєна технологічним арсеналом, маюча віру у право, здатна подолати проблемні та негативні аспекти на шляху свого розвитку та розбудови комфортних умов співіснування у сучасному соціумі як на мікро-, так і на макрорівнях соціальної комунікації.

Список використаної літератури:

1. Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1972 від 11 грудня 2018 року про запровадження Європейського кодексу електронних комунікацій. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_013-18#Text
2. Каленіков К. В. Вплив інтернет-простору на світогляд сучасної людини: соціально-філософський аналіз. URL: <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/06/277.pdf>
3. Конвенція про охорону та заохочення розмаїття форм культурного самовираження. ЮНЕСКО від 20.10.2005. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/952_008#Text
4. Конституція України від 28.06.1996. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
5. Перехід до інформаційного суспільства. Освіта.ua. 2010. URL: https://osvita.ua/vnz/reports/econom_pidpr/9175/
6. Скуріхін С.М. Морфологія і динаміка правової культури : навч. посіб. /С. М. Скуріхін. Одеса : Фенікс, 2020. 314 с.
7. Тлумачний словник. URL: <https://slovnuk.ua/index.php>

8. Харарі Ювал Ной. 21 урок для 21 столття. Переклад з англ. Олександра Дем'янчука. Київ: BookChef, 2018. 416 с.
 9. Що таке фріланс: як працювати на себе. URL: <https://www.work.ua/ru/articles/jobseeker/654/>
 10. Якобчук А. Людина в мережі. Глобальний світ та інтернет. *Слово про слово*. 2019. URL: <https://slovoproslovo.info/liudyna-v-merezhi-hlobalnyj-svit-ta-internet>
 11. Carr Nicholas. Is Google Making Us Stupid? What the Internet is doing to our brains. *The Atlantic*. Jul. 1. 2008. URL: <http://media-ecology.blogspot.com/2011/03/google.html>
 12. Declaration of Principles Building the Information Society: a global challenge in the new Millennium. WSIS (12 грудня 2003), Doc. WSIS-03 / GENEVA / DOC / 4-E, § 4 i 55. URL: <https://digitallibrary.un.org/record/533621>
 13. Declaration on Freedom of Communication on the Internet. Committee of Ministers (28 травня 2003). URL: rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=0900001680645b44
 14. Donald W Black. A review of compulsive buying disorder. *World Psychiatry*. 2007. С. 14–18.
 15. Farlex Partner Medical Dictionary. URL: <https://medicaldictionary.thefreedictionary.com/oniomania>.
 16. Hanson S. E. From Culture to Ideology in Comparative Politics. *Comparative Politics*. 2003. Vol. 35, N 3. P. 355–376.
 17. Heywood J. Brian. Outsourcing Dilemma, The: The Search for Competitiveness. *Financial Times/ Prentice Hall*; 1st edition. 2001. 224 p.
 18. Tunis agenda for the information society. WSIS (18 листопада 2005), Doc. WSIS-04 / TUNIS / DOC / 7-E, § 4. URL: <https://www.itu.int/net/wsis/docs2/tunis/off/6rev1.html>
 19. Wedeen L. Conceptualizing Culture: Possibilities for Political Science. *American Political Science Review*. 2002. Vol. 96. P. 713–728.
-

Pasechnyk O. Theoretical and legal dimension of modern forms of social communication: national and international aspects

The life of a modern person as a biosocial being is connected with communication with other people. In the process of finding an answer to the question about the origins of the metamodern generation, we believe that modern communication, the ways of its implementation and regulation, are one of the key elements of its formation. Communication, in combination with technological processes, have become the driving force of social transformations in the modern world.

Today, a person's right to social communications and communication with others is an integral part of civilized life. Both at the international and at the national level, there are regulations that regulate certain rights and freedoms related to communication.

It should be noted that the tendency to consider communication problems in the context of globalization indicates the gradual expansion of relationships between society. There is no doubt that social communications in the modern period are undergoing a process of significant transformation under the influence of information and communication technologies.

As part of the general process of democratic transformations, new socio-economic relations are being formed, measures are being taken to form civil society and the rule of law, mechanisms for effective legal regulation, ensuring legality and law and order are being improved. All these changes make it possible to highlight a new level of a person's social role, the so-called person of the metamodern generation. This is not a characteristic of the entire society, it is only a separate layer, but one that reflects the value content of the bearers of the metamodern mentality.

Building a new world, a world of new opportunities, a world of knowledge and skills, requires significant efforts, which must be based on the principles of goodness, justice, freedom, respect for human dignity and faith in the natural rights of man. The genesis of law is in the direction of approval and creation of conditions for the proper implementation and protection of rights and freedoms. Each historical stage of human existence produces new challenges, but we always find adequate answers and create appropriate mechanisms for their implementation.

A man of the metamodern era, armed with a technological arsenal, having faith in the right, is able to overcome problematic and negative aspects on the way of his development and building comfortable conditions of coexistence in modern society.

Key words: *outsourcing, globalization, information technology, right to communication, metamodern, legal culture, legal regulation, social communication, modern law, freelance.*